

rende L 33 fra det konservative folkepartis, venstres, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af socialudvalget.

Det fremgår bl.a. heraf, at socialforvaltningerne har pligt til at påse, om ansøgeren udnytter sine arbejdsmuligheder, og også i denne forbindelse skal undersøge, om der er grundlag for at yde andre former for hjælp – herunder til revalidering eller uddannelse efter § 42. Den eneste reelle forskel mellem retsstillingen for personer, der får hjælp efter henholdsvis § 37 og § 43, vedrører således hjælpens størrelse.

Sammenfattende kan socialministeriet anføre, at de hensyn, der ønskes tilgodeset ved ændringsforslagene nr. 1 og 2 i betænkningen, allerede er taget i betragtning ved regeringens forslag nr. 6 i lovforslaget.

Det tilføjes, at det forekommer ubegrundet i afsnittet om kontanthjælp at have 2 bestemmelser, der hjemler samme økonomiske hjælp, nemlig den regel, der foreslås som § 37, stk. 5, og den gældende § 43, når der heller ikke i øvrigt er forskel i retsstillingen for personer, der får hjælp efter den ene eller den anden af disse bestemmelser.

Den eneste reelle forskel vil være, at hjælpen i den kommunale kontoplan *konteres* som henholdsvis hjælp efter § 37 eller hjælp efter § 43.

Da socialforvaltningen næppe af hensyn til denne regnskabstekniske forskel vil optage til behandling, hvornår en person har modtaget kontanthjælp så længe, at pågældende må anses for at være modtager af varig hjælp i hidtidig forstand, må det antages, at der ikke kommer nye modtagere af § 43-hjælp, og at denne bestemmelse efterhånden vil gå af brug.

Spørgsmål:

Hvilken selvstændig betydning har § 43 set i relation til § 37 efter ministerens ændringsforslag?

Svar:

Som fremhævet i svarene på spørgsmål 60, 168 og 194 samt svaret på spørgsmål 24 (Alm. del. – bilag 29) er socialforvaltningens forpligtelse til at yde rådgivning m.v. og påse udnyttelsen af arbejdsmuligheder *principielt* den samme, hvad enten der ydes hjælp efter § 37 eller § 43.

Da § 43 hidtil har omfattet personer, som er overgået til varig hjælp, fordi deres fremtidsudsigter med hensyn til at komme til at klare sig selv er ringe, har der i *realiteten* ikke været mange muligheder for en støttende og revaliderende indsats over for denne klientgruppe.

Efter regeringens oprindelige forslag om overgang til hjælp efter modtagelse af § 37-hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder er nedstemt ved 2. behandling og der er stillet et nyt ændringsforslag om indførelse af et stk. 4 i § 37 om begrænsning af hjælpen efter 9 måneder, vil der ikke ske ændring i sammensætningen af den personkreds, som får hjælp efter § 43.

§ 43 vil således fortsat kun omfatte personer, der *vedvarende* har behov for hjælp. Det vil derfor overvejende være personer, hvis fremtidsudsigter – efter forgæves forsøg med anden støttende indsats – må bedømmes således, at det vil være nødvendigt at yde en løbende kontanthjælp, indtil de bliver berettiget til pension.

Spørgsmål:

Vil kravet i kontanthjælpscirkulæret om forgæves revalidering forud for overførsel til varig hjælp blive overført til den nye § 37, stk. 4?

Svar:

De personer, der efter ændringsforslaget skal have hjælp efter § 37, stk. 4, får nedsat deres ydelser *alene*, fordi de har fået hjælp i en vis sammenhængende periode. De skal fortsat i fuldt omfang udnytte deres arbejdsmuligheder, ligesom socialforvaltningen skal bistå med rådgivning og vejledning – herunder undersøge revalideringsmulighederne.

Det vil således ikke komme på tale at kontere hjælpen til denne persongruppe efter § 43, før det med sikkerhed kan antages, at deres fremtidsmuligheder må vurderes således, at de vedvarende vil have behov for hjælp, jfr. svaret på det ovenstående spørgsmål.

Dette vil blive fremhævet i det kommende kontanthjælpscirkulære.

Spørgsmål:

Hvilke økonomiske konsekvenser har ændringsforslaget?